

сЛАВЪ КОИЪ, ПОТРЕБНА КНИГА; ТЪПО ПЕРЪ,
МЪРЗЕЛНЪ ЧОВѢКЪ, ЖКА ЖЕНА; ДОБРА
ПРАВДА, ГОЛЪМА СЛАДОСТЬ, БЕСЕЛЪ ЖИ-
ВОТЪ.

§ 52. Прилагателнитѣ именà бѣватъ:

1) Качественни, които показватъ каквинѣ-
тъ на нѣщото, и коа̀то са намира къ него сѣщо-
то; кѣкто: чжрвѣнѣ платъ, жжлата вжз-
главница, мѣрно детѣнце.

2) Временни, които не показватъ сѣщѣтъ
каквинѣ на нѣщото, а нѣкож, каквѣ да ѣ нѣго-
вѣ слѣчкѣ, вѣжикашнѣ, вѣменинѣ; кѣкто: вчѣра-
шенѣ хлѣбѣ, сѣтрешѣнѣ зѣжкѣ.

3) Родовни, които показватъ произлѣзванѣ-
то на нѣщото, нѣ токѣ отъ ѣдно самѣ нѣщо, а
отъ цѣлаѣтъ родѣ на нѣщата, дѣто сѣ катѣ нѣ-
го; кѣкто: болскѣаѣтъ рѣвѣ, нѣзѣаѣтъ рѣгѣ.

4) Лични, които показватъ произлѣзванѣто
на нѣщото токѣ отъ ѣдно знѣйно лицѣ; кѣкто: Нѣ-
головѣ прѣжѣстѣнѣ, жѣнинѣ вѣратѣ, вѣ-
шинѣ дворѣ, Драгѣанчинѣ сѣинѣ.

5) Умалителни, които илѣзавлѣватъ гѣле-
нѣ, и нѣщѣчко пѣ малко отъ какѣто сѣ; кѣкто:
болнѣчѣжкѣ, хѣбавнѣчѣжкѣ; вѣлнѣчѣжкѣ,
вѣлнѣчка, вѣлнѣчко.

§ 53. Общитѣ свѣйшини на прилагателнитѣ и
менà сѣ: родѣ, четѣ, падежѣ, стѣвница, ѣ-